

צנוח חזר לירושלים

23 שנים אחרי, עוזי עילם, מפקד גדוד 17,
חזר לשיח' ג'ראח ומשחרר את הפריצה
ההסטורית (עמ' 16)

גיבור לא הרואין

מאת דובי אלבויים

אין דבר קל יותר מלהבא מפקד גודן צהרים
בחוראה לירושלים. הם נמשכים אליה בילוי
יכולה לסרב, חורום כל שעה, עם המשפחה,
עם חבריהם, לא יכולם להיפרד. עשרים ושלוש שנים
אחרי שחדרו ירושלים, עדין הדברים טריים בזכרון
כאי לו רק אתמול. שמות, תאריכים, שעות, אפיקו
דקוות מסימות.

עווי עלם היה מפקד אחד משולש גודו זנחים,
שפיצו לירושלים בפיקודו של מוטה גוז, וספרץ
למדינת ישראל את אחד ממשיאיה המיתומים שלא. בזכרון
הקלטני, ונתר הגודן של עילם, גודן 71, עלם
במידת מה – בצל הקרב הקשה והמיתית על גבעת
התחמושת. אבל באוטו לילה של ה-5 ביוני, כספרץ
בראש גודונו דרך אחד מרוחבות נחלת שמעון הישנה, לא
נתן עילם את הדעת לשאלות כמו – האם הוא קרב
שרירות וזרען ללאם, אםך גוזים היטרוייה.
"פה", הוא מצביע על סלע גודל ועוזב, "על הסלע
הזה, היתה רשותה דרך התיל והוא רודר שעזני ודרות
משמעותה בשדה מוקשים. זו הייתה הנקודה שבה פרגנו
את הגבול". הרוחב הוא עידין אותו רחוב ישן ושקט,
בת ענן ישנים בנוי קומה אחת בסגנון ערבי, מאוכלים
היו בעיקר בכתינונת ומשפעות דתיות ברכות
ילדין. "על המרפסת הזאת, בכיכר ממלול,景德ת מתחילה
הרקע ביקל, מ"פ המשיעיר, טוויה תא אש המרגמות".

גרע עומד שם ערבי מהשונגה הסמוכה שייח' גראח ('השכונה האמריקאית' כפי שקראו לה אז), ועל
מה שהיה פעם שדה המקושים האכווי, מוקפים עכשו
בנינים וחסין, ממש במקומו שבו עמד מפעל הבולקים
בו נהרגו בפריצה כמה חיילים.

עלים הוא לא הטיפוס של הגיבור שקדשה המיתיזיה
של המלחמה – לוחם גבוה ומרושל, ורוש קמטים,
שבளוריות מתופתת רתות. הורש מקטם אולי כ, אבל
עלים (56), בחולצה כחולה מגהצת בפליא ובנעליים
מכביריות, הוא האנטיתזיה המובהקת לפוריו הבלורי. מטבח,
מטפת, מטבח בקילולות מאבן לבן כדי שלא לאבק את
הנעליים. מדבר ברוסט, לא חזר אף פעם. כשմבדים
על משק כנפי ההיסטוריה, הוא יאמר בצעירותו: "רק
MOTEH יכול אולי לומר שהירח הראשון ירושלים. אני לא".
במציאות, רשם עילם כאחד הפרוצ'ים הראשונים אל
העיר העתיקה, ובראשון שהגיע לכותל עצמו.

את היפוך אהב עיווי עילם להתחילה הבהה קדום לבן.

"הינו מוכנים לנצח צניחה קרבית בסיני, צניחה

שכלום חלומו עליה מומן, ולא התאפשרה אף פעם – וו-

ממרקם ספרדים במלחת קדש. וזה ההלווי של כל

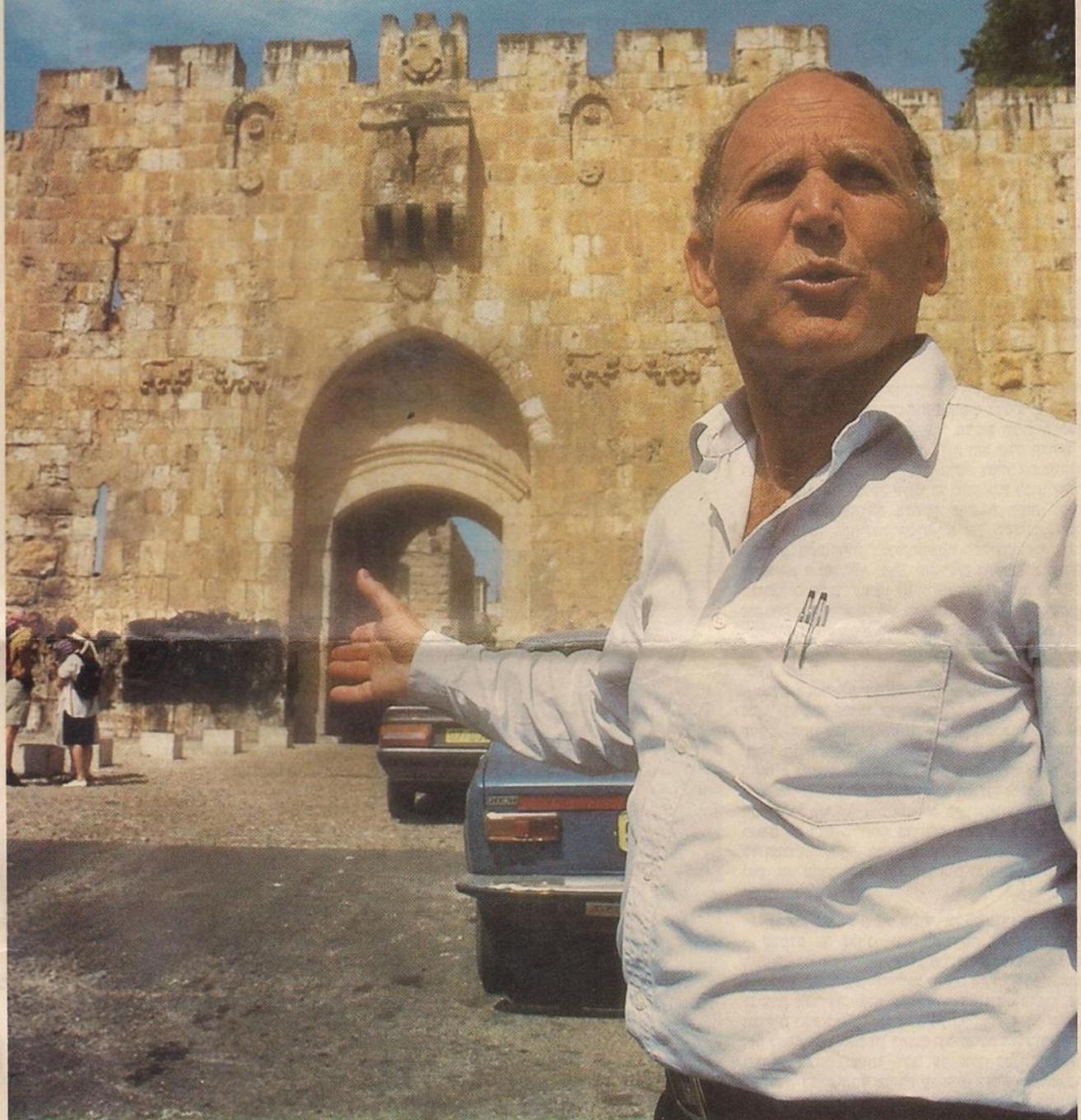
צנוח – למש בקרב את כל האימונים הקשים. הכל היה

מוחן. עשייתו כבר שיחת טיכום אחורונה לגדוד, חילקו

לכל פלוגה יעדים וגוררות בתכנון מפורט ביתר. החילוקים

כבר היו מוחפרים בנמלת העופה עם ציוד הצניחה,

23 שנים אחרי שפרק בראש גודן 71
של הצנחים אל תוך שכונות
שווי' גראח, משוחרר עוי עילם,
כיום תא"ל, את הקרב, שהתחילה
מבחןתו כמעט בטעות, והסתיים
במשך כנפי ההיסטוריה. "MOTEH
אולי שיחרר את ירושלים, אני
לא", טוען עילם, שהוא הראשון
لت��ע בשופר בהר הבית, גם
אם הרוב גורן יכחיש זאת. אל מול
שכרון הנצחון הגדול, עילם יזכור
לימים בעיקר את המחר: ההרוגים, הפצועים, המשפחות השכולו

צ י ל מ ג ל ע ד ש ק מ ה

"לשער האריות אני לא ווכר איך
הגעהי – בג'יפ או ברגל. רצתי
במהירות, הכל ארך בעשו דקות,
לא יותר. זמוש חיכה ליד השער
– פקדתי עליהם להבנוט עם
החול"ם, ואני אחורי, ברגל, עם
שתי פלוגות"

השאלה מציקה בבطن עד היום: האם אפשר היה לחסוך בחיה אדם

"אני שולח את 'כושי' לטהר

את הוואדי מעמדת מרגמות

שצלפה עליינו כל הזמן. שאר

הפלוגות רצות קדימה בלחימה

עיקשת מבית לבית, ומטהרות

את השכונה"

• • • • •
"המ"פ מאירקה נפצע,

והחילילים מתרכזים בשטח

mobolbils ואובדי עצות, לא

יודעים מה לעשות, ומסביב

מומטרת אש נוראית"

cosaissim ציפורניים ומוחים למוטסים שייטסו אותו לאירוע הצעניה, דרומי לאקוינס, עד שפתואם מגעה ההורה המהטכל'ל העביר את כל החיטה ירושלים. האכובה הייתה נוראי, ראיינו כבר את עצמוני מוצבים בירושלים, הרחק מכל ווית התחרשות, משמשים מעין חיל'מבב וממי בתפקידי סיור. אחד לא על עלה דעתו וחושין יושב באוטובוסים לכוון ירושלים לשער הגיא ורואים את שרמנם הוקנים של אורי בראי מטבח ירושלים ווים לכוון הוציאים הירדים נים בגבעת הדרדר. או הבנו שהיאior כבר מספק חם בשביבנו. רק כשהגענו לירושלים, למפקדה במנה שמלר, והגאים החיהלו לשrok סכיבנו, התחלנו להכין שהוא היה הרבה יותר קשה מהשכנים.

"מוחה מכנס את המג'דים במפקדה ברחוב צפניה, חלק משימות כל גוד ושולח אותו אל הגבל לחכון. המטה של גודד של היה פראית הגובל ויביש שכונת שיח' גראת, עד למזיאן כפלר - שם הייתה אזכיר שחוכות פוקודנו נספה. אין חזר אליו אחריו הסיר במקום עם שתי הצוות התקפה: אחת, ריביצה מסבב'ת משער נובלאמס בסיוע של נקדים - מה שהיה אגוז מודד קשה לפיצוץ: השניה - דר' גדורות הטייל, שכן שקט, יחסית לשאר הגבול. כモン שטחה מקבל את הצעה השניה, ואני ירד בחוריה לגוד שנמצא בשכונות בית הרכבת במזרח העיר, תלכון את הפיצה באופן מפורט. השעה היא שעת ערב, כל הבתים מואפים, ואני חיב אויר בשבייל לחכון ולהסתכל במופת. אני נכנס לבתי של אחד השובבים, מגישים לנו קפה וסודוויזים ווורם, המ"פ - שנגןנו לקרה לו בחיפה ומוש - מוציא דגל אחד הארון. אני שואל אותו בשבייל מה, הוא מחייך ולא עונה לי. רק יוחר מאוחר הסתר לי שווה הדגל שתהה ומוש מעיל הר הבית".

בעיטה, הוא נזכר, לא חזר, אחד הגאים שהעתוף מלעניש השירה העושה את דרכה לנΚחת הפראית המפיצו כדי אחד האוטובוסים, מתחילה מהמה ואחד האטבוריים המוביל לתהית החבלה של הגודן מתנקת מהשיירה ומאבד את דרכו סמסאות. "לא הבנייל לאו הלכה ייחิดת החבלה, שלעדיה אין אפשר לשעת כלום, ובינתיים, שעת השין, שנקבעה 02:30, מתקברת והלכתי". בלתי-סבירה מאוגן עילם חוליות פריצה חולופת, עד שהיחידה האובדת מוצאת את דרכה בחורה.

שעת האפס, 02:30. הבוגנולר הראשון מטופץ ו/orץ את הגדר. כל הפלוגות מטפסות לד' הפרצה ומוחננות לעברו. באותו רגע ממש, נופל טח של פגומים פינה בה הסתתר הגיג מהמה כמה דקוטם. לגודן עצמו אגנס אין נגעים אבל מי שחותף את הפגום הסמג'ד רפואי גודד 28 של יוסף אפרילין, שבידוק נכנסו לארון קרבו פינה. "ענין של מול, אתה רואה, וזה מה שהיה לארון קרבו זה", אומר עילם, ומיד מחק את השענה בסיפור נסוף. "בדוק רגע לאחר שטמפל', מפקד محلת החבלה, יורד מטוחה המרגמות מעיל ואחר המרפסות, נופל פג על המרפסט ומרסק אותה להרסיים".

sim".

בנויים, פורצת חוליות הפראית את כל הגדרות, ומתחערת פינימה, עוברת את הקו הירירני של הירנים וממשיכה להלאה, לכיוון שכונת שיח' גראת. את פלוגה ג' משאיר עוזי מאחור בשטח הפראית, לטיהור העמדות היורניות שעדרין המשיכו לירוח אש מופת במקומות. "אבל מרגע זה יער שams בברית כרך את הדור, הכל יהיה כסדר". עילם עותה את כביש הרשות ומדוחה למיטה, היושב על אותה עותה בתפקיד החטיבה, על פריצת הגדרות והמעבר לכיבוש השכונה. מוחה משחרר קיטור וצעק, "מגעיה לך נשקה במצח, רוץ הלאה". את הנשיקה, מצין עילם, מותה נשאר ייביך לו עד היום.

"הוא לא אהב להיכנס לאג'דים שלו: בנשמה ולבלבל להם את המוח", אמר עוזי. "הוא נהג לחלק את המשימות העקרונות, את השאר השair לכל מכך' לחכון לעצמו". במקורה הגודד של עוזי היה לפחות על מילסמו, כיון שהכיר היטב את השיטה מתוקף היותו קצין בסירות, שמשה כיחודה כוננות למקרה של תקיפת השירה המפרשת עלה דרכ' בקב' להר האציגים. גם למדו הדרפהה של אשטו'ה עמי' אובייביס' תה העברית הפקו אותו למכעמיש'רלמי, בינג'ו למ' ג'דים האחים שלו הכירו את השיטה אלא גם לא הספיק להתקנן לקרב כראוי מתחסן ומן כהבדר מיפוי מדויק של האזור. הבהיר היה התגלת מארח יותר מכבר. אפשר לומר שהוא היה עניין של מול, וכי שנג' עילם לומר, ואפשר גם לציין את העובדה, כי מסר האבודים שpong גודו, 71, היה נמרק יהישת ביחס לגודרים האורדים, שהסתובבו במקים מסיים בספטמבר את אלה צורן.

"כשערכנו את הקו העירוני כבר היו לנו הרבה מהאוד פצעים, והיה צורך להקים חנתן איסוף לפצעים, אותה החלטנו להקים בבית הוה", עוזי מזכיר עלי בית קפ' יפהפה עם גינה בספטון פרוחה. "זה היה הלב התהאר' גנות, אני שולח את אריה דביה, בוש', לפחות את הוואדי מעדמת מרגמות שצלפה עליינו כל הזמן ובין לביז', שאר הפלוגות רצות קדימה בלחימה עיישה מבית ומהרhot את הרוחות המרכזים של השכונה. אבל בינו-תים מתעוררות בעיות בשטח הפראית ואני חזר שם. המ"פ מאירקה נפצע, והחילילים מתרכזים בשטח מבולבלים ואובדי עצות, לא יודעים מה לעשות, ומסביב ממיטה אש נוראית. אני ממה את איבך בראי, שישת הקמ'ב', למ'ש פולג'ה והוא עוד כמה קצינים מחסלים את העמדת העירית". מאוחר יותר תכונה העמדת הוו' בית המות'.

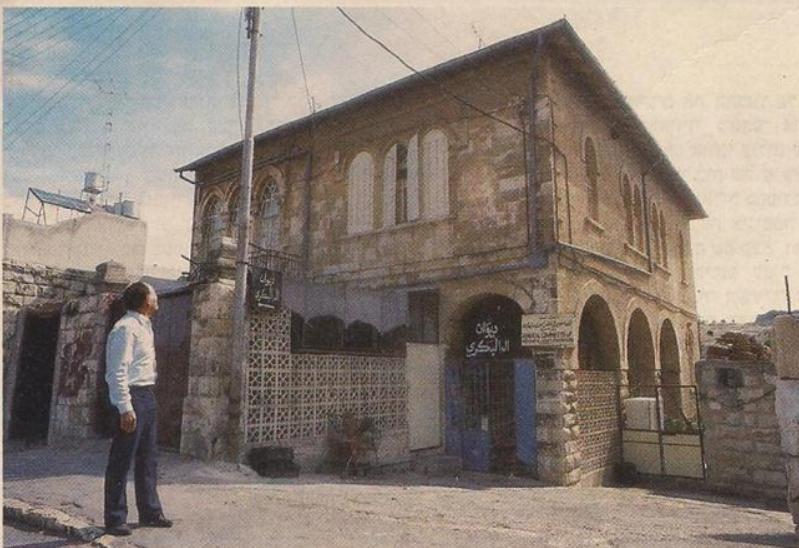
עלים מספר את הסיפור הזה בלשון הוה, לפעמים נכשל בלשונו ומדבר בלשון נכחה, כאילו לא תכל מחדש. התחששה אז, לחזור למקום הקרב וללטוף את קירות הבית שבו נפלמה מהה'ילם, מערורך בו את את החויות הקשות ביותר. "יהודים חזרו המלחמה ערכנו סור להורי הנופלים במקום הקרב והגענו למדורות של הבית הזה כדי להראות להורים היכן נפל בנים, ואנחנו רואים את הדם של אחד החילים שנרג'ג, קרווש עדין על הדרגות. אבל, במחשבה שנייה, אמר עוזי, "בכל זאת, אני חשב שהיה טוב להראות להורים את המקום שעליינו נלחמו בנהם".

כל אבן כאן יש סיפור מיוחד, על כל מדרגה היה חיל שפצע או נהרג, וגם לאנרכיה שהווקפה לוכבר הנוגלים יש את הסיפור שללה. אחד הרי המלחמה הגיעו עוי וכחירים לפקם, והחלישו לפקם את האנרכיה ממש בנקודות הפראית. איל שאוף אחד לא חשב מראש על הצדדים המשושים. "ר'אתי שאן ברהה/", אמר עילם, "או לקחתי את השפטון האדים של קצינת הקישור שלו, ויצרתי מצבה באותו רגע על אבן קטנה שהיתה במקומם". המצבה הוו' עומדת עד היום בצדה של המצבה החדשה, ושתיין משמשות מוקד עלייה לדרג' לותקי הגודן בכל הזמנים.

מקום המצבה אפשר לראות את העמדות החשוכות של צ'ל' הוואדי, עירין מאיריות כבאותיו בו נכנס רושי אריה דביה למלכודת של הרינויים. בעוד שאר הכוחות מתקדמים בכביש הראשי לכוון הוואדי רוק' פלר, פלאג אחד בפיקוחו של כושי פנה לעבר הוואדי כדי להשל עמדות מרגמה שהטיה אש לכוון הגודן. כשהגיעו למקום, התברר לו להפתחו העמדות ריקות. מפתח את העמדות ושם רעש, ולפתח החלול לצאת מתוכה נשים וילדים. כושי הchlits לא לירות בהם, טעות שהתגלתה כגורלו: קבוצה של ילדי הוטסה הצידה, ומתק העמלה נפתחה לעברו אש. וושי נגע בזואריו ונשאר משותק לצימות בכל חלקיו גופו.

למעלה: "כשעברונו את הקו העירוני, כבר היינו הרבה מאד פצועים".
למטה: בית "המדאם", שם מיקם עילם את מפקדתו הגודו בערו של הששה בינוי

רק כשהגינו לעיד - מוחיאן רוקפלר (שנכנס על ידי גדור, 28, "ומם וה רק גיגל שריצינו לתת להם סכינה קטנה"), אפשר היה לחשוף לראשונה על מנוחה קצורה. מיטה גור, המח"ט, הגיע בצהרים והגדוד התחליל ללק פצועים. הרגשה הרה קשה, אף אחד לא יצא ביל נפצעים. לנordo 71 של עזיז, שנפגע, כאמור, יהויה פחות האחרים, היו כבר תשעה הרוגים וכ-100 פצועים. אצל יוסף יפה היו 28 הרוגים וכ-100 פצועים. יוסף אפתחקין היה בכלל תקוע עם גדורו (28) באיה מקום, ובאותו שלב עדים לא היה ידוע מה מצבו ומה היקף האבדות הפגיעות אצלם.

מעבר לפינה אפשר לראות את בית המدام, שם מיקם עילם את מפקדתו הגודו בערו של הששה בינוי, היום שלמחמת הפריצה; בית גבוח ויפה שהיה שייך פניה של בעלת-הבית, שפחה להם את הדלת, ופינה להם קומה אחת המכונן היה להתקיף את עדמות הירדנים שהיו מוקומות בבית-החולמים אגוסטה ויקטור ריה, שבמעלה הר הוויתם, החולש על כל העיר העתיקה. המשמה הוטלה על הגדור מושום שצבר הכח פחות פגעין. בעודם מתכננים את התקפה, הגיעו ידיעות מודיעיניות שחטיבת שריון ירדנית עלה מכיוון ירושלים. התתקפה על אוגוסטה ויקטוריה נדחתה וגדור נערך לפגש עם השرون הירدني עם כל האבדות שברשותו - וזה לא היה הרבה מאד.

ההמתנה הממושכת מותחת תחת עצבי כולם. עוזי, לאחר יומיים בלבד שינה, כמעט מתמוטט, ואו, הוא מספר, "בא אליו בשעה ארבע בבורק ליוירקה, הקמ"ץ",

לאורך החומה, ואנחנו כבר נמצאים בהר הבית, ממש מאחורי השער. מטה גור מגע אחורי, ובינתיים זומש וסתמפלר מוצאים את הקיר שמעל הר הבית ועל השכבה שם הם תולמים את הדגל שלהם מכתית הכותם. ככל רוצים לרדת לבותל, אבל אף אחד לא יודע את הדרך. אני ניגש עם זמוש ודן, ולפי וושם שוכשתי עד מהסירות, אני יורה, סטפה פה סטפה שם, והוא בדורותא בלי שום התנגדות רצינית. מחים שם קצת, ופתאום אני מקבל את פקודה ממוותה, להיכנס לעיר העתיקה, והגדוד מתחילה לדרכ לכיוון העיר העתיקה דרך שער העזריות. מאוחר יותר יתר את הדרך הוא בסצינה רציניות על רעל הכותל הקטן, נקי וירק, עד לפניו שבאי כוותם מתר תלמים. "אי לא זור אך בכל הגעתני, שלוקחה מתר תלמים." עוי מראה תמונה מושנה בשורר'לבן: עומדים רציניות על רעל הכותל הקטן, נקי וירק, עד לפניו שבאי כוותם מתר תלמים. ומשחכה לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חיכה כל הומן בלבד. ומשחכח לי מיהר, הכל דרך בעשר דקות ביניים או ברגל, רץ ב מהירות, הכל דרך בעשר דקות בלבד. ומשחכח לי ליד השער, שם חERICA

במהר. והארון המכינה לר פריקסה עוז מבושל בטעם גרעין וכוסיקפה קפוץ. אחרי המלחמה באתי ומורתני לה שלום ותודה אבל Mao כבר לא באתי יותר. המובילי של בית החולים ללוויו כוח של טנקים, והסידרת, עם מאיר הר ציון שמצטרף אליה כסוטונת חופשי, מכובן עוזי רק לומן שחוף, אלא אם לנין אקדח שהוא נשא אותו היום, בבירור החור, 23 שנים אחריו, החגור למותני. "אף פעם לא העליית על דעתך שייהי ים שאאלץ לחתך אקדח לקראת סור בעיר העתיקה וזה לא מזאץ חן בעניין", ומציאות השנתנה, ללא ספק, והקי רות המרוחיות בשכבות של סטמאות-קידר מהזוקות, מעיריים על כה. "אוון כבר את אותה הרגשה שהרגשנו איא, של התחלת הדשא, אליו נאיבת, שמורים הכל כבר יסתדר. נאכט ליראות את ההבדל הזה".
יום יפה בירושלים, מתחוה כמו תמיד, אבל מצליח להרגיע במשמעותו הררי קרי. עוזי נזכר ביום השישי למלחמה ומרשה לעצמו אתנהה של פואטיקה. "בבוקר השם, שר כהשימים מתרבשים, עז עזעה על הגג של מחייל אחד שנרגח ליד השער, הפריצה זורמת לא הבית והשםים חמולים, אין אף ענן, יום יותר יפה לא יכול להיות, ממש חבל להילחם ביום כזה. אבל אין

"בניגוד למה שמקובל לחשב, לא הייתה לי שום הרגשה של הראיה חזרה המלמה", אומר הימים עילם. "מיד כשגמרנו את כיבוש העיר העתיקה, החלטתי לבקר את ההורם השכליים. אתה כואב את המחר ששלמת. כואב טיעות שאלי נישר". בתקיריהם לאחර שורן הקרכבת התגלו מחללים קשים והופקו לחיקם. "לא רוצה להזכיר שמות, אבל מ'פ' שהתפנה בגליה משץ ריר, וגורם לפולוגה שלו להתרברב בשטח ולספג איביות, לא חור לפק', מ'פ' אחר, שנלחם יותר בקשרו הקשר מאשר ממציאות, ודויין נתונם לא לדוקים, הועף גם הוא מתפרקן. קצין אחד השפוף תחת האדים, ולא גיל דבקות במשימה ובעיקר לא חוט שדרה - שוה הדבר הכח השוב. ברגע שאיתרת דבר כה, העפתי את הקצינים וסיננתי את האנשים עד כדי כך שהגדוד שלי נחשב אחריך לטוב ביותר, וחזה ראשון את תעלת סואץ ביום ה毅פרים".

"בכל מקרה", האריך קרב כה, אין לך הרגשה של כוח", אמר עילם. "ההרגשה התמדנית של אובדן רופת אוثر כל זומן. תמיד מסתובבות שאLOTות בבטן, מה היה אפשר לעשות כדי להסוך הרוגים. עשרים ושלוש שנים אחריו, עדיין מסתובבות לך בבטן השאלות האלה ולא נונטו לך מנוח".

עווי עילם נולד בקיוביץ תל-יוסף. עם חביריו לכתה נמנה, בין השאר, מאיר הר ציון. יחד התגייסו לחיה 101, אבל רשותם לבן שנטגלה אצלם בבדיקות הרפואית יות מנע מהם להצטרף ליחידה, והוא נשלח להיות מדריך נער בדנ"ע. רק אחרי שהתנדב לקורס קצינים, והזמין לשכנע את הרופא בבריאיותו התקינה, הגייל צנחנים, לבודד של אריך שרון.

על פעילות חדרה למונת מצרים מפקון לעוז, ממנה שרד רוקח הוא ועד שניות, קיבל עילם את צל"ש הרמטכ"ל, "הסתובב שיפספסנו את העיר העיר, ואו התחליו לקלצ'ו אונטו בתארות גוד. לא הייתה ברירה, ונכנסנו חמשה אנשים לתוך המנה ומגרנו עם שעיסים".

לאחר תקופה בתפקיד קמ"ן אצל אריך שרון, השתי חרב, והלך ללימוד הנדסה מכניות בטכניון. לאחר מכן, מנגן עסקים ארכזת-הברית. מאתה יותר הוא לצבא והתמנה לדרגת פיתוח אמצעי לחימה, בדרבד עס מינוי משנה כמ"ד בחט' 55.

לאחר כיבוש ירושלים, במהלך התהשה, ירד להיות סמח"ש אצל משה וחזי, קיבל את הפיקוד על החטיבה, עדין בשלוב ראש מחלקת אמצעי לחימה. את מלחמת יום כיפור בילה בברור' בקריה, לאחר שמונה כראש החידיה החדשה למקיר ופיתוח (מ"ב). בשנת 75' החחרר מצה"ל וקיבל את הוועדה לאנרגיה אטומית, לא לפני שרענן במשך שנה את תפיסקה הגערניתית שלמד בטכניון. ב-85' הוא הגיע לשנען את שמעון פרס לתה לו לעוז, ורבין החיזע לו את תפקיד ראש מפא"ת במשרד הביטחון.

עלים שלושה ימים, שאף אחד מהם לא המשיך בדרכו הצבאי. "הם לקחו את הגנים היצירתיים של'", הוא מתנצל. משקיע המון חhinon, עומד בראש שבט בזופים, נתן הרצעות בכתב-ספר, לא מניה לעצמו לשקוע רבפני גלי הפרסה. במנין נמי נגן על צבירה (למרות זההו מקצוען אמיתי) מושתף בוועד המנהל טענים שהוא מ揩ען אמרית (רפל). כתוב בספריו: "הלוchemים לא היו מואנסים בכלל ללחימה בשחה בבי כי שתחבוקש כאן. הקרכבות התבוססו עיקר על פוליטיקה לא נסאל מעולם את עינו". "אך אפשר כבר להרים בפוליטיקה", הוא שואל, רטורית.

כיבוש ירושלים במהלך ששת הימים מצטייר עד היום כאפוס אדר של חילילים יהודים שנלחמו כאריות, מה שודαι נכוון. אבל לגבי הייעורות הכלילית למלחמה הוו קיימות עד היום מחלוקת גדולה. יש הטוענים שהצנחנים לא היו יוכשרים הרבה ללחימה מהסוג הזה. הרמטכ"ל לשעבר, רפאל ארין (רפאל) כתוב בספריו: "הלוchemים לא היו מואנסים בכלל ללחימה בשחה בבי כי שתחבוקש כאן. הקרכבות התבוססו עיקר על הדוקטרנייה הרוטסית בדבר כוח שווין חזק שפטוגל לעשנות הכל'".

"הרוב גורן מוציא את השופר ומנסה לחקוק, מונסת, אבל לא מצליה. ואוי אומר לו - 'הרב, תן לי לחקוק בחוץ-רשות, לוחם ממן את השופר ותוקע תקיעה/arocha ונקיה'"

